

[Gudme.]

boligsikringsforslag, til vi er kommet længere hen i vore overvejelser. Men det vil være rigtigt allerede nu for ikke senere at skuffe at sige: vi ser med megen skepsis på dette lovforslag.

Henning Philipsen: Lovforslaget om indeksregulerede lån, som ministeren nu har fremsat, skal efter min opfattelse ses som en naturlig konsekvens af de drøftelser, der har fundet sted såvel her i det høje ting som i den offentlige debat i øvrigt, og jeg skal for en ordens skyld gøre opmærksom på, at vi kun betragter dette lovforslag som en del af det hele, som man kan karakterisere som en langsigtet boligpolitik.

Når dette lovforslag gennemføres, vil det have den virkning, at vel opnås der en klækkelig og mere end tiltrængt nedsættelse af begyndelseslejen i nybyggeriet, men samtidig vil lejerne i det almennyttige byggeri i takt med løn- og prisstigningen opleve en stigende leje. Jeg nævner dette for at gøre det helt klart, at vel ønsker også vi en klækkelig nedsættelse af begyndelseslejen i nybyggeriet, men det er bare ikke tilstrækkeligt i sig selv. Vi har den opfattelse, at denne indeksordning må indebære et husleje-forløb, der også på lang sigt vil betyde lavere leje end den nuværende rentesikringsordning.

Når vi kun betragter dette lovforslag som en del af en langsigtet løsning, er det yderligere, fordi vi har den opfattelse, at der ikke kan accepteres nogen langsigtet løsning, hvis der ikke heri indgår en acceptabel løsning for den sektor af boligpolitikken, som hedder parcelhusbyggeriet. Vi kan ikke acceptere, at der kun skal reguleres på ca. 20 pct. af boligbyggeriet, mens resten får lov til at florere vildt, hvad de seneste års udvikling klart har demonstreret. Vi kan heller ikke acceptere, at lejen i det almennyttige byggeri skal stige i overensstemmelse med en eller anden indeks, hvis det stadig for de 65-70 pct. af boligbyggeriet, som parcelhusbyggeriet andrager, skal resultere i den modsatte tendens som følge af de skattereduktioner, der her eksisterer.

Det har efter vor opfattelse tit, alt for tit, været hævdet, at vi ikke har råd til subsidiering af det almennyttige byggeri. Denne subsidiering er blevet gjort til det store dyr i

Åbenbaringen. På samme måde har det været hævdet, nu sidst af hr. Christopheren, at subsidieringen i form af rentesikringsordningen har været skyld i groft sagt alle disse lands økonomiske vanskeligheder. Det er karakteristisk, synes jeg, at dette altid er blevet hævdet mest energisk af de partier og de ordførere, som med næb og kløer forsvarer den indirekte subsidiering i form af skattereduktionerne. Hvordan er da virkeligheden? Jo, virkeligheden er, at statens udgifter til rentesikring — det kan ses af finansloven, og det ved hr. Christopheren også — i indeværende finansår andrager 400 mill. kr., mens det indirekte tilskud i form af skattereduktioner, som ikke fremgår af finansloven, andrager ca. 3 milliarder kr. Hertil skal føjes, at fortsætter man med den nuværende fordeling af byggeriet på art og størrelse, vil forskellen i løbet af få år blive endnu større i ejerboligens favør, men samtidig til endnu større skade for samfundsøkonomien. Men for dette har de samme ordførere til dato ikke haft øje.

Disse samme ordførere skal erindre sig, at rentesikringen kun løber i 6 år, som den er nu, hvorefter den aftrappes med 1 pct. om året, hvilket indebærer, at med den nuværende effektive obligationsrente på mellem 11 og 12 pct. vil de lejere i det almennyttige byggeri, som er flyttet ind fra starten, komme til at opleve, at i løbet af 11-12 år vil rentebyrden med al sin knugende vægt falde på netop dem, og så ses der endda i den forbindelse helt bort fra den almindelige stigning i de løbende driftskostninger.

Et yderligere eksempel: en lejer, som flytter ind 6 år efter den endelige prioritering, vil i de første 5-6 år komme til at opleve enorme huslejestigninger. Det kan bedst illustreres ved, at man som en tommelfingerregel kan regne med, at 1 pct. rentestigning groft sagt betyder 10 pct. huslejestigning. Med andre ord: efter 11-12 år får lejerne i det nye almennyttige byggeri ingen som helst subsidiering hverken fra staten eller fra andre. Jeg synes nok, dette forhold skal sammenholdes med, at den indirekte subsidiering i den samme årrække stiger år for år. Enhver vil derfor kunne forstå, at talen om det støttede byggeri er en illusion, al den stund dette byggeri i virkeligheden er det ustøttede byggeri.